

Notice

פלאגיוס, היסטוריה לאוסיאקה.

*Ref. 7 - 100
Bulley
(24)*

ובכן, לאחר שבאתי לבקר (את האבות) וביליתי שלוש שנים במנזרים סביב אלכסנדריה, יחד עם כאלפים אנשים נהדרים ושקדנים ביותר, סרתי משם ובאתי להר של ניטריה. בין החר הזה לבין אלכסנדריה שוכן אגם הנקרא "מריה", ש(אורכו) שבעים מילין. לאחר שעברתי אותו בשיט, במשך יום וחצי, באתי להר בצד הדרומי. סמוך להר זה שוכן הישיטון, המשתרע עד איתיופיה, ארץ המצויקים ( ) ומאוראטניה. בהר מתגוררים כחמשת אלפים אנשים המחזיקים באורחות חיים שונים, כל אחד לפי יכולתו ולפי רצונו, כך שאפשר גם להשאר לבד, גם בזוגות וגם בקבוצות, בהר הזה ישנן שבע מאפלות הנשמשות גם להם וגם למתבודדים שבישיטון, שבע מאות איש במספר.

אחרי ששהיתי בהר הזה שנה אחת, אפוא, וקבלתי תועלת רבה מן האבות המבורכים ארטיסיוס הגדול, טוטובסטוס, אטיון, כרוביוס וסרפיון, ודורבנתי על ידם בספורים רבים של אבות (המדבר), התקדמתי אל הנדבר הפנימי. בהר הזה של ניטריה ישנה כנסיה גדולה, בה עומדים שלושה דקלים, ובכל אחד תלוי שוט. השוט הראשון הוא עבור הנזירים הנכשלים (חוטאים), השני לשודדים, במקרה שיתפסו (שם), השלישי למזדמנים במקום (אשר חטאו): כך שכל הנכשלים בחטא הנדונים להלקאות חובקים את הדקל ומקבלים אותן המכות על גבה, וכך משתהדרים. לכנסיה צמודה אכסניה, בה מקבלים את הזר המגיע לכל הזמן (שירצת). אפילו אם ישאר שבתיים או שלוש, עד שיעזוב מרצונו; ומרשים לו להתבטל שבוע אחד, אחר כך בשאר ימיו שהליתו מעסיקים אותו בעבודות שונות, או בגן או במאפיה או במטבח. ואם הוא אדם ראוי ליחס מיוחד, נוחבים לו ספר, ולא מרשים לו לדבר עם איש עד השעה השלישית. בהר זה יושבים גם רופאים וקונדיטורים. הם משתמשים בלין ו(שם) במכר לין. כל האנשים הללו מוצרים במו ידיהם בד פשתה, כך שלכלם לא חסר כלום. ויתור על כך, בשעה החשיעית אפשר לעמוד ולשמוע איך מכל תא ( ) יוצאות זמירות תהילים, כך שנראה (למי ששומעה) שהוא מרחף בגן עדן. הם באים לכנסיה רק בשבת וביום ראשון. ישנם שמרבה כמרים המנהלים את הכנסיה הזאת, אשר בה, כל עוזר חיי הכומר הראשי, אף אחד אחר אינו מעלה את הקורבן. איבנ דורש, איבנ שופט, אלא רק יושבים לידו בשקט.

ארטיסיוס זה וזקנים אחרים רבים אתו, אותם ראינו, היו בני דורו של אנטוניוס המבורך. הם טפרו (לבו) שראו גם את אמון איש ציטריה, אשר נשמחו ראה אנטוניוס בעת עליה השמימה ומלאכיו ליוו אותה. הוא אמר שהכיר גם את פלומיוס איש טבנלסט, איש בעל רוח גבואה, שהיה אוכלימנדריט של שלושת אלפים איש, עליו אפשר בהמשך.

= 13 *Brill*

13. איש אחד בשם אפולוניוס, סוכן עסקים לשעבר, אחרי שפרש מן העולם ובא להתגורר בחר ניטריה, מכיוון שלא היה יכול ללמוד מקצוע או מלאכת כתיבה בגלל גילו הבוגר, שמשך שהות של עשרים שנה בחר עם-בתרגא האסקטי הביא בכספו ובעמלג הוא היה קונה באלכסנדריה כל מיני מצרכי מרפא ומאכל ומספק לכל האחוזה במחלותיהם. והיה אפשר לראותו עם שחר ועד השעה התשיעית, עושה את סבוב המנזרים, נכנס לדלת ומסתכל מי שוכב (חולה): היה מביא צמוקים, רמונים, ביצים, דגנים עדינים, דברים להם זקוקים החולים. אחרי שמצא שהשיטה הזאת מועילה לו, החזיק בה עד זקנה. במותו הוא הוריש את התיקים שלו לאחד באותו מצב שלו וביקש מפנו למלא את אותו השרות. שהרי היה צורך גם בשרות זה של בקור חולים, היות וחמשת אלפים נזירים התגוררו בחר והמקום היה שומם.

36. את המעשים הגדולים של פוסאידוניוס איש התבאיס רבים וקשים לספר, כמה הוא היה נוח ומחמיר בסגפנות, ומה גדולה היתה תמימותו אינני יודע אם פגשתי אי פעם אדם כזה. שהרי התגוררתי יחד אתו שנה אחת בבית לחם, כאשר ישבתי מעבר לשוזה הרועים, והכרתי את סגולותיו הרבות. בין היתר הוא עצמו סיפר לי יום אחד את הספור הזה: גרתי במקום (המכונה) פורפיריטס שנה אחת ולא פגשתי איש כל השנה, לא שמעתי שיחות, לא אכלתי לחם, אלא התקיימתי על תמרים מעטים או על צמחי בר, אם מצאתי בסביבה. בזמן הזה, פעם אחת אזל לי המזון. אז יצאתי מן המערה כדי ללכת לאזורים המאוכלסים. ואחרי שהלכתי כל היום, בקושי התרחקתי מן המערה שני מילין. ובכן, בהסתכלי מסביב, אני רואה פרש לבוש כמו חייל, שחבש קסדה עם מצנפת על ראשו: ובסברה שזהו חייל הזדרזתי לחזור אל המערה, ומצאתי סל של אשכולות ענבים וחאנים טריות מן העץ: לקחתי אותו ומלא שמחה נכנסתי למערה ובמשך חודשיים היו לי המאכלים האלה לנחמה ולעידוד".

בבית לחם הוא עשה את הנס הזה... (הקדוש עוזר לאישה הרה אחוזת דיבוק, המתקשה ללדת).

Brill
Porphyria
= Brill!
Brill

41. צריך להזכיר בספר הזה גם נשים גבריות, להן נתן האל כחסדו מקום שווה לגברים במאבק, כדי שלא להציג אותן כיותר חלשות (מן הגברים) בהשגת המעלות הטובות. ובכן, אני רואית רבות כאלו, ושוחחתי עם (נשים) טובות רבות, בתולדות ואלמנות: ביניהן גם עם פאולה הרומאית, אמה של טוקסוטיון. אישה טובה ביותר לחיים הרוחניים. לה היה למכשול הירונימוס אחד, מדלמטיה, שהרי, למרות שהיא יכלה להתרומם מעל כולן, כי היתה מחוננת מאד, הוא הכשיל אותה בהשפעתו הרעה ומשך אותה למטרתו שלו. בתה היא אבסטיכיון וגם היום היא חייה חיי נזירות בבית לחם. אני לא פגשתי אותה, אולם אומרים שהיא צנועה ומאופקת ביותר ויש לה קהילה של חמישים בתולדות. (הרשימה של נשים קדושות).

43. הכרתי פעם בירושלים איש אחד בשם אדוליוס. איש טרסוס, אשר כבואו לירושלים הלך בדרך מאד לא מקובלת, לא זו שבה אנחנו לרוב הלכנו, אלא יצב לעצמו אורח חיים מיוחד במינו. שהרי הוא החאמץ מעל כוחו של בן אדם, כך שגם השדים עצמם חרדו חמירה שלו ולא העיזו אפילו להתקרב אליו. בגלל קצוניותו באפוק ובערנות ללא שנה, חשבוהו

לרוח רפאים. אכן בתענית ארבעים הימים הוא אכל פעם כל חמישה ימים, ובמשך כל שאר הזמן יום כן יום לא. מעשה הגבורה שלו היה זה: מערב ועד הרגע שהאחים) שוב התכנסו בכנסיות, בהר הזיתים, בגבעת העליה, ממנה עלה ישו (לשמים), הוא בילה את הזמן בעמידה תוך כדי זמירת תהילים ותפילה: והיה נשאר בלי לזוז גם בשלג, בגשם ובכפור. ואחרי שמילא את הזמן הרגיל לו (בפעילות זו), הוא היה דופק, בתאים של כולם עם הפטיש המעורר ומכנס אותם לבתי התפילה, ובכל בית תפילה היה מזמר יחד עמם תימנון אחד או שנים ומתפלל אתם, ואחֶצֶר כך סר לתאו לפני עלות השחר, כשהאחים לעתים קרובות היו צריכים באמת להפשיט אותו ולסחוט את בגדיו כאילו אחרי כביסה ולהלביש לו אחרים. כך אפוא אחרי שהוא נח עד שעת זמירת התהילים, הוא היה ממשיך עד ערב. וזאת היתה אפוא סגולתו של ארוליוס איש טרטוס אשר גמר את חילו בירושלים ובפטר שם.

44. אתה שמעת כבר מפני רבים על מעשיו של אינוקנטיוס המבורך, כומר של הר הזיתים, ובכל זאת תשמע גם מפניו, שחיינו עמו שלוש שנים. הוא היה חסר כל באופן הקצוני ביותר. אחרי שהיה לאחד האנשים החשובים בחצר בימי השלטון הראשונים של הקיסר קונסטנטיוס, הוא פרש כשהוא יוצא מחילי נשואים, בהם היה לו גם בן בשם פאולוס ששירת כחילי חצר ( ). מאחר שזה חטא לבתו של כומר, כעס אינוקנטיוס על בנו, התפלל לאל ואמר: "אדון, תן לו רוח כזה, שלעולם בשרו לא ימצא זמן לחסוא" כי חשב שיותר טוב בשבילו להאבק עם שד מאשר עם פריצות. והדבר אכן קרה. עד עצם היום הזה האיש נמצא בהר הזיתים נושא (שרשראות) ברזל ומאולף על ידי הרוח (הרעה). אינוקנטיוס זה היה כה רחמן (בעשית צדקה) אני אראה כמאחז עינים בעודי מספר את האמת - עד שלעתים קרובות גנב מן האחים ונתן לבזקקים. והיה תמים ופשוט מעל ומעבר, וזכה בחסד גירוש השדים. בין היתר, הובל לפניו פעם בנוכחותנו נער אחוז דבוק ושתוק, כך שאני הסתכלתי ממול, רציתי לגרש את אמו של המובל כי לא היתה לי תקוה בדבר הרפוי. ובכן, בינתיים בא הזקן וראה אותה עומדת בצד ובוכה ומקוננת על גורלן חמר עד שלא יתואר של בנה. הזקן הטוב, אפוא, הזיל דמעות ומלא רחמים לקח את הנער ונכנס אל המרטיריון שלו אשר בנה במו ידיו, ובו מונחים שרידים של יוסמן הגטביל ואחרי שהתפלל עליו עד השעה התשיעית מן השעה השלישית, החזיר את הנער לאמו בריא אחרי שגירש באותו יום גם את השיתוק שלו וגם את השד: השתוק שלו היה כזה, שכאשר ירק הנער הוא ירק על גבו. מרוב שהיה מעוות זקנה אחת שאיבדה כבש באה אליו בוכיה; והוא בא אחריה. באמרו: "תראי לי את המקום שבו אבדת אותו". היא הובילה אותו לאזור מסביב הלזריון. הוא עמד אפוא והתפלל. אבל הצעירים שגנבו את הכבש הקדימו ושחטו אותו. ובכן, עת שהוא מתפלל, למרות שאיש לא מודה (במעשה), והבשר היה מוסתר בכרם, בא עורב מאי שם ונחח עליו ואחרי שלקח חתיכה שוב עף. פנה לשם הזקן ומצא את הקורבן; ובכך נפלו לברכיו הצעירים ששחטו את הכבש והודו (על המעשה) ושלמו פצוי לבאות.

46. מלניה המבורכת פי שלוש היתה ממוצא ספרדי, או רומי: היתה בת של מקרלינוס הקונטול לשעבר, ואישה לגבר בין נושאי המשרות, שאת שמו אינני זוכר טוב. אחרי שהתאלמנה בגיל 21, היא נמצאה ראויה לאהבה האלהית, ובלי להגיש דבר לאיש שהרי

בזמנים הללו, בימי שלטונו של ולנס כקיסר, היא היתה מנועה מלעשות זאת - אחרי שדאגה שלימנה לקחה את כל מטלטליה והעמיסה אותם על ספינה ועם עבדים ונשים שברשותה הפליגה במהירות לאלכסנדריה. ומשם, אחרי שמכרה את הדברים והמירה אותם לזהב, באה להר ניטריה לבקר את האבות, פמבון וארסיטיוס וסרפיון הגדול ופפנוטיוס איש סקטיס ואיסידורוס מקדש האמונה, ההגמון של הרמפוליס, ודיוסקורוס. ושהיתה אתם חצי שנה כשהיא מסתובבת במדבר ומסירות אצל כל הקדושים. אחר כך, לאחר שהנציב של אלכסנדריה הגלה את איסירורוס, פסימיזוס, אדלפיוס, פפנוטיוס ופמבון, ועם השאר גם את אמוניזוס "בעל הפאות" (?), ושנים עשר הגמונים וכמרים, לפלשתינה לאזור דיוקסיריה, היא נלוותה אליהם ושירתה אותם מכספה הפרטי. ומאחר שהמשרתים היו אטוריים להם, כמו שהם ספרו - שהרי אני שוחחתי עם פסימיזוס הקדוש ועם איסידורוס ופפנוטיוס ואמוניזוס - היא לבשה אדרת של שפחה ובערב נהגה להביא להם את מצרכיהם. לאחר שנודע הדבר למושל (של פלשתינה, ברצונו למלא את כיסו, חשב להפחיד אותה, ועצר אותה והכניסה לבית מעצר, כי לא ידע את מעמדה האציל. אולם היא גילתה לו: "אני בן של זה ואישה של זה, אבל הנני שפחת המשיח. ואל תזלזל בדלות לבושי, שהרי אני יכולה לרומם את עצמי אם אני רוצה, ולא תוכל להפחיד אותי כאן או לקחת מן הנכסים שלי. אני גיליתי לך אפוא (מי אני) כדי שלא הכשל בפשעים ללא ידיעה, שהרי נגד הטפשים צריך להשתמש ביהירות כמו בנץ (כדי להביסם כמו שניץ מפחיד צפורים). אז הבין השופט והתנצל וקד לה, וציוה שתוכל להפגש עם הקדושים ללא הפרעה.

אחרי שהם נקראו חזרה (מגלותם הביתה), בנתה מנזר והתגוררה בירושלים 27 שנים, כשהיא מחזיקה שם קהילה של 50 בתולות. אתה חי גם הופינוס האציל ביותר, איש דומה לה וחזק ביותר, שהיה מאיטליה, מן העיר האקויליאיטה, אשר בסוף זכה לכמורה. לא ימצא בין האנשים מלומד יותר והגון יותר ממנו. ובכך, במשך 27 השנים הללו הם קבלו את המבקרים בירושלים מתוך נדר, הגמונים ונזירים ובתולות, ובכספיהם עודדו את כל המבקרים, ויחדו את הפלוג של פאולינוס (שבו היו מעורבים) כ-400 נזירים, ושכנעו והחזירו לכנסיה כל המיניסט מכת הפניאומטומרים, כבדו במתנות ובמתנות כל אנשי הכמורה של המקום וכך בילו את חיהם להיות למכשול לאיש.

47. איש אחד בשם כרוניוס, מן הכפר המכונה פיניקי, אחרי שמדד חמשת אלפים רבבות צעדים ספורים ברגל ימין מן הכפר שלו, שנמצא קרוב למדבר, שם אחרי שהתפלל חפר באר: ומאחר שמצא מים טובים מאד בעומק של שבע ארגיות, בנה לעצמו שם אכסניה קטנה. ומן היום שהתישב בחא, הוא נדר לאל לא לחזור לעולם למקום מאוכלס. כעבור שנים מעטות הוא נמצא ראוי לכמורה בשרות קהילת האחים שהתקבצה סביבו, כמאתיים איש. הסגולה האסקטית שלו היתה זו, שששים שנה ישב ליד המזבח ועשה בעבודת הקודש, ולא יצא מן המדבר, ולא אכל לחם ללא עבודת כפיו.

יחד אתו התגורר אחד מבני הסביבה, יעקוב המכונה "הצולע", מלומד עד מאד. שצנחם היו מכריט של אנטוניוס המבורך. ובכך, יום אחד, בא להשתתף במאבק שלהם גם פפנוטיוס

המכונה "קיפלא", שזכה בחסד ידיעת כתבי הקודש, גם של הברית הישנה ווגם של הברית החדשה, כי היה מפרש את כלה מבלי לקרוא את הטקסט, אולם היה מתון עד שהסתיר את סגולתו הנבואית. עליו מספרים שבמשך שמונים שנה לא היו לו שתי גלימות בעת ובעונה אחת. אני והמבורכים אוגריוס ואלבניוס, בכואנו לפגוש אותם, שאפנו ללמוד את הסיבות, מדוע נכשלים או גם נופלים או תועים בדרך החיים ההולמיים. אכן קרה בימים האלה שהסגפן כירימון מת בישיבה ונמצא ללא רוח חיים בכסא שלו כשהוא מחזיק את עבודתו בידיו. קרה גם שנזיר אחר בעודו חופר באר, נקבר תחת התמוטטות הבאר, ואחר בבוא מסקיטיס מת מאזילת המים, ובין היתר, גם פרשת סטפנוס שנפל להפקרות נבזית, ואבקרפיוס, ופרשת הרון איש אלכסנדריה, וולנט איש פלשתינה, ופטולמאיוס המצרי תושב סקיטיס. אנחנו שאלנו אפוא מה הסיבה שאנשים שחיים כך במדבר, אחדים תועים ברוחם, אחרים מתקלקלים בפריצות. ובכן, פפנוטיוס החכם ביותר נתן לנו את התשובה הזאת (סגולות ומגרעות של נזירים, מוקשים טמונים לנזיר בדרכו לסגולה).

48. במערות האמורים ליד יריחו, אותן הם חצבו בימי קדם בהמלטם מפני יהושע בן נון, שבזז אז את הגויים, בהר דוקא, בא איש אחד מקפדוקיה בשם אלפידיוס - שלאחר מכן נמצא ראוי לכהונה, אחרי שהיה חבר במנזר של טימותיאוס איש קפדוקיה, הכוראפיסקופוס, איש הגון ביותר - ושהה באחת המערות. הוא הפגין התאפקות וסגפנות כה גדולה, עד שהאפיל את כולט. אכן, הוא חי 25 שנה כשהוא אוכל רק ביום ראשון ובשבת, ובלילות עומד ומזמר תהילים. הוא התגורר בתוך המוני האחים בדומה למלכת הדבורים (בין דבוריה), וגם אני שכיתי אתו, וכך הוא בנה את ההר (= לבנות עיר) והיה אפשר לראות שם אורחות חיים שונים.

106

פעם אחת, בעוד אלפידיוס מזמר בלילה ואנחנו מזמרים את התהילים עמו, עקרב עקץ אותו, והוא דרך עליו ולא זז מצורת עמידתו, מתוך התעלמות מן הכאב שנגרם לו מן העקרב. יום אחד, נזיר החזיק בידו חתיכת זלזל: הוא לקח אותו ותקעהו באותו מקום בו ישב, ליד קצה ההר, כאילו נוטע אותו, למרות שלא בעונה המתאימה. והזלזל גדל עד כדי כך שהפך לגפן וכיסה את הכנסיה.

יחד אתו נפטר גם איניסיוס, איש ראוי לאזכור, ואוסטתיוס אהיו. הוא הגיע לאפתיה כה גדולה בסגופי הגוף, שאור השמש היה נראה דרך עצמותיו. תלמידיו הנאמנים מוסרים ספור, שלעולם הוא לא הסתובב מערבה, משום שההר היה מתרומם לגובה על דלת מערתו ואלא ראה אף פעם את השמש אחרי השעה הששית, כשהיא עלתה מעבר לפסגה והתחילה לשקוע מערבה, ולא (ראה) את הכוכבים העולים במערב, במשך עשרים וחמש שנה, כי מאז שנכנס למערה לא ירד מן ההר עד שנקבר.

107

108

49. היה תלמיד של אלפידיוס זה, בשם טיטיניוס, שמוצאו ממעמד העבדים, אבל בן חורין באמונתו, ואם קפדוקיה על פי מוצאו: הרי גם פרטים אלה צריך לציין למען תהילתו של המשיח העושה אותנו לאצילים והמוביל אותנו אל האצולה האמיתית. איש זה, אחרי ששהה אצל אפלידיוס שש או שבע שנים, בטוף הסתגר בקבר, ובמשך שלוש שנים בילה בתפילות בתוך הקבר מבלי לשבת או לשכב, לא ביום ולא בלילה, ומבלי לצאת החוצה. הוא זכה בחסד גרוש השדים. ועתה הוא חזר למולדתו וזכה בכמורה, לאחר שקיבץ אחוה של גברים ונשים אחרי שבאמצעות משמעת החיים הקדושה הוא דחה את יצר התאווה הגברי שלו וחסם את הרכות הנשית של הנשים בעזרת האפוק, כן שיתמלא הכתוב: בלשו המשיח אין זכר ונקיבה. והוא גם מכניס אורחים למרות היותו עני, להרפת העשירים הלא נדיבים.

109

V
110

50. הכרתי זקן בן פלשתינה בשם גדנא, אשר חי את אורח החיים ללא קורת גג (באזור הירדן. פעם אחת יהודים תקפוהו בחרבות שלופות, מתוך קנאה, בסביבות ים המוות: אולם קרה דבר כזה: בעת שהרס את החרב ורצה לדרוך אותה נגד גדנא, התיבשה ידו של האיש ששלף את החרב והחרב נפלה מידו של המחזיק בה.

V
111

51. אליאס, פעם נזיר באותו אזור, התגורר במערה וחי חיים קדושים ביותר ועל פי המצוות. יום אחד, כשבאו אליו אחים רבים מאוד - שהרי המקום (בו התגורר) היה מקום מעבר - האיש נשאר בלי לחם - והוא הבטיח לנו (וסיפר): בלאושי בגלל המצב הזה נכנסתי לתא ומצאתי שלוש ככרות לחם טריות; ואחרי שאכלוממהן עשרים ושמונה אנשים בשארית אחת, ממנה אכלתי במשך עשרים והמישה ימים.

V
112

52. איש בשם סבאס, הילוני שמוצאו מיריחו, למרות שהיה נשוי, היה כה אוהב נזירים היה מסתובב בין תתאים ומדבר בלילות והיה מניח בחוץ ליד כל תא נזיר ( ) מודיון אחד של תמרים ומנת של ירקות, מכיוון שהסגפנים באזור הירדן לא אוכלים לחם. יום אחד תקף אותו אריה, אך אחרי שכתב אותו מיל אחד עזבו ופנה אחורה, לקח את החמור שלו להתלק.

(53)

היה אחד בשם אברמיוס, מצרי ממוצאו, אשר ניהל אורח חיים קשה ופראי ביותר במדבר. הוא הוכה בלבו בגאווה לא לענתה, בא לכנסיה והתחיל לריב עם הכמרים באמרו: "הלילה הוטמכתי לכמורה על ידי תמיכה, קבלו אותי לעבודת הקודש". האבות הפרידו אותו מן המדבר, הובילו אותו לאורח חיים פחות דל ופחות חדיש וכך דיפאו אוונו מיהירותו תוך כדי הבאתו להכרת חולשתו, לאחר שבעשה לצחוק על ידי השד.

59. היתה טגפנית בתולה שגרה עם עוד שתים והתאמנה במשך תשע או עשר שנים. היא פותחה על ידי נגן נבל, נכשלה מחטא הרחה וילדה. בסוף כחלה הזו שפיתה אותה התחרטה בלבה עמוקות והגיעה לרגש חרטה כזה, שעד שהרעיבה את עצמה ממש והרגה את עצמה ברעב. ובתפילה התחזקה לאל באמרה: "האל הגדול, הסובל את הרעות של כל הבריות ולא רוצה במוחם ובאבדנם של החוטאים; אם הינך רוצה בישועתי, הראה לי ברגע זה את נפלאותיך ואסוף לעצמך את פרי החטא שלי, שמא אתלה את עצמי או אקפוז (לתהום)". תפילתה נשמעה והולד מת אחרי זמן קצר. ובכך, מן היום הזה היא לא פגשה יותר את האיש ששעבד אותה, והחמטרה לצום מחמיר ביותר ושירתה את החולות והתמצורעות במשך שלושים שנה, וכך הפצירה לאל, שלאחר הכמרים הקדושים התגלה (מירי חא כי "האיש הזה מצאה חן בעיני (בעיני האל) יותר בהרטה מאשר בבתוליה". את זה אני כותב כדי שלא נזלזל באנשים המחחרטים בכנות.

70. בתו של כומר אחד בקיסריה שבפלשתינה חטאה בהיותה בתולה והונחתה על ידי שפחה, להשמיץ קרין אחד של העיר. ובהיותה כבר הרה, נחקרה על ידי אביה והאשימה את הקרין. הכומר גילה אומץ ופנה להגמון. ההגמון כינס את הכמורה וציווה לקרוא לקרין. ההאשמה נחקרה: הקרין נשאל על ידי ההגמון אך לא הודה, שהרי איך היה יכול להגיד מה שלא היה? כעס ההגמון ואמר לו בחומרה: "אינך מודה, נבל עלוב

ומלא טומאה? השיב הקרין: "אני אמרתי את האמת, שלא עשיתי דבר. אינני אשם אפילו במחשבה אליה. אך אם אתה רוצה לשמוע לדברים הלא נכונים, גמורתי". אחרי שהוא אמר זאת (ההגמון) הדיח את הקרין.
(בתמשך: הנערה נמססת לידי הקרין, הוא מקבל אותה ומכניס אותה למבזר עד הלידה. בעת הלידה היא מתקשה ללדת והק כשמגלה את האמת היא יכולה ללדת.